

Hoofdstuk 2

“Raymond, dit is Eddie Evans, de ambassadeur van Engeland.” Het was de trotse stem van meneer Van de Winkel, die daarna besloot zijn bijenpak uit te trekken.

“Ik ben Raymond Hendrikman, aangenaam. En dank dat u mij heb gered daarstraks.”

Het was een vriendelijke begroeting van iemand die van nature een beetje schuchter was tegenover onbekenden. “Ze zeggen dat, dankzij u de molenaar graan kreeg om broodmeel te kunnen maken.”

Dat gerucht bevestigde Eddie met een flauwe glimlach. “Ik zorgde ervoor dat het graan niet in beslag werd genomen. Dat kostte me alleen een stuk chocolade.” Daar begreep Raymond even niets van.

“Met alle respect: ik zou kiezen voor de chocolade.”

Nu had Eddie Evans een beetje een zwak gekregen voor deze jonge man. En in het bijzijn van Anna gaf Eddie hem een klein advies:

“Als je honderd mensen blij kunt maken met brood waar ze een week van kunnen leven, zou je dan nog steeds kiezen voor een reep chocola?”

Raymond keek eerst naar Anna en daarna naar meneer Van de Winkel.

“Ik heb weinig gehad in mijn leven. Ik zou een moord plegen voor een stuk chocola— al was het mijn laatste stuk.”

Daar moest Eddie Evans hard om lachen.

“Als het van meneer en mevrouw hier mag dan zou ik je graag uit willen nodigen voor een bak koffie. Ik laat je morgen ophalen door een Duitse ambulancewagen. Schrik niet wat er dan gaat gebeuren. Ik zorg ervoor dat je veilig en wel op visite komt. En wie weet ligt er dan ook een stuk chocola voor je klaar.” Hij groette de drie mensen, die met open mond stonden te kijken en luisteren.

Een dag later stopte er 's avonds een Duitse ambulance voor het huis van de familie Van de Winkel. Er stapte een Duitse militair uit, die op de voordeur klopte. Nadat er was opengedaan, stapte hij binnen en overhandigde meneer Van de Winkel een grote zwarte zak. Raymond Hendrikman werd

geholpen door Anna om in de zak te gaan liggen. Daarna tilden de ambulancebroeder en de heer des huizes de zware, zwarte zak in de ambulance. Die reed daarna door de stad, richting het landhuis van de Engelse ambassadeur Eddie Evans. De bediende kwam naar buiten en tilde samen met de chauffeur de zwarte zak naar binnen. Daarna stapte diezelfde bediende, verkleed als ambulancebroeder, in de ambulance. Hij verdween samen met de chauffeur in de duisternis. Een paar dagen later zou hij levenloos op een strandje van de rivier de Lek worden gevonden.

“Kom binnen, wees niet bang voor wat je ziet. Mijn huis is een mengeling van kunst en sportiviteit.”

Daar begreep Raymond even niets van. Hij werd door de ambassadeur uitgenodigd om op een sofa te gaan zitten. Die voelde zo zacht aan dat zijn achterwerk direct ontspande en hij bijna in slaap viel. “Je bent precies op tijd om mijn avondoefening te zien. Die doe ik iedere dag, vrijwel altijd op hetzelfde tijdstip. Bijna dezelfde oefeningen doe ik ‘s ochtends, maar dan geheel naakt. Mijn opa zei altijd: ‘Doe je oefeningen altijd zonder kleren, dan gaat alles perfect en hoef je niets meer te leren. Sindsdien, dat ik die oude gek in zijn nakie die oefeningen heb zien doen, raken mijn hersenen geïrriteerd. Ze geven een signaal af dat ervoor zorgt dat ik ze ook naakt moet gaan doen. Ik kom er maar niet vanaf. Zeg kom, neem een slok van deze heerlijke koffie en een hap van die chocolade. Het waren de laatste daden van mijn bediende, dus een beetje met respect graag, dank je wel!”

Nu had Raymond niet veel geproefd in zijn leven. Maar deze koffie en die chocola waren toch wel zo lekker dat het leek alsof hij in een soort dagdroom terecht was gekomen.

“Zeg, het is geen tijd om te avonddromen. Kijk toe hoe ik in deze hal mijn gymnastische bewegingen ten uitvoer breng!”

Raymond keek eerst naar links en daarna naar rechts, maar zag niet veel meer dan prullaria, zoals vazen, kaarsen en kandelaars aan weerszijden, en schilderijen aan de muren. Er stonden nog een paar luxe banken zoals deze waar hij op zat, en twee prullenbakken en een golftas die aan het einde van de gang voor een houten deur stonden.

Voordat Raymond klaar was met ontdekken, hing Eddie Evans al naakt aan een rekstok. Hij zweefde er soepel mee heen en weer en draaide vervolgens helemaal rond. Daarna bewoog hij zich met een soort afsprong van bank naar bank.. Uit het niets haalde hij een pistool tevoorschijn en schoot daarmee met één kogel de toppen van drie kaarsen eraf. Tijdens een salto in de lucht, schoot de ambassadeur met een andere kogel de toppen van de drie kaarsen aan de andere kant eraf. Daarna kwam hij met zijn linkerbeen op de pas geboende vloer terecht. De lenige detective sprong vervolgens van muur naar muur om de scheef hangende schilderijen weer recht te krijgen. Met twee andere kogels schoot hij de twee prullenbakken de lucht in en ving ze, al glijdend over de vloer, met beide handen op. Daarna schopte hij met zijn linkervoet een golfclub uit de golf tas en nam deze over in zijn linkerhand. Met een laatste beweging sloeg hij beide vuilnisbakken weer terug op hun plaats. Raymond Hendrikman wist niet wat hij zojuist had gezien. Hij wilde in zijn handen klappen, maar beseftte dat hij nog niet klaar was met de heerlijke koffie en de overheerlijke chocolade. Eddie Evans kwam op zijn gast toegelopen, draaide zich om en mompelde: "Er is iets mis met de bijenwas. Het loopt niet helemaal zoals het hoorde. Wat vind jij, Raymond?"

Met de mond nog vol probeerde de verbouwereerde gast iets te zeggen. Hij bedacht zich echter en besloot eerst te genieten en dan pas te praten.

"Ah, je bent verstandig, en zwijgen is toestemmen. Ik wil je een voorstel doen beste. Ik wil dat je voor mij komt werken. Als bediende en als automonteur. Ik weet dat je graag met je handen werkt. Je bent slim, en als de Duitsers niet opletten dan sloop je al hun kapotte voertuigen in plaats van dat je ze repareert. Want ik weet zeker dat je dat ook kunt— zowel auto's als motoren. Als deze oorlog voorbij is, dan adviseer ik je meteen om een sloperij te beginnen. Ik zal je het startkapitaal aanreiken, als dank voor je diensten."

Het was stil in het hoofd van Raymond. Hij keek met verbazing naar de ambassadeur en luisterde daarna aandachtig.

"Je komt volledig in dienst, ik betaal je een schappelijke vergoeding. Je krijgt eten en drinken, en een eigen kamer."

Nu wilde Raymond graag weten wat hij dan allemaal moest gaan doen voor de ambassadeur.